RECHTSPRAAK

Advocaat moet bijna één ton bruto inkomensschade vergoeden na beroepsfout: gemiste kans op beter onderhandelingsresultaat bij advisering over arbeidsvoorwaarden statutair bestuurder.

Feiten

In 2018 onderhandelde een statutair bestuurder over zijn arbeidsvoorwaarden met hulp van een advocaat. De overeengekomen vertrekregeling was ruimhartiger dan op grond van de Wet op het financieel toezicht (Wft) is toegestaan. In deze procedure vordert de bestuurder een verklaring voor recht dat gedaagden zijn tekortgeschoten, een (bruto)schadevergoeding en buitengerechtelijke kosten. Volgens de bestuurder heeft de advocaat hem niet geïnformeerd over de beperkingen van de Wft. Anders had hij een aandelenoptieregeling als vaste looncomponent en een hoger salaris bedongen. De bestuurder is bij tussenvonnis opgedragen aannemelijk te maken dat in die hypothetische situatie een aandelenoptieregeling als vaste looncomponent tot stand zou zijn gekomen en dat er een grote kans was op een salaris dat € 20.000 per jaar hoger lag. Hij legt daartoe onder meer een aanvullende verklaring van een van de twee aandeelhouders van zijn werkgever over. Gedaagden voeren aan dat het bewijs niet is geleverd.

Oordeel

De rechtbank oordeelt als volgt. Het hypothetische scenario zoals geschetst door de bestuurder is niet aannemelijk gemaakt. De aanvullende verklaring van de aandeelhouder legt te weinig gewicht in de schaal. Zij is afgelegd na het tussenvonnis en lijkt in sterke mate beïnvloed door de bewijsopdracht. Het had bovendien voor de hand gelegen alle betrokkenen als getuigen te laten horen. Hoe de andere aandeelhouder en de commissaris tegenover het gestelde onderhandelingsresultaat staan, blijft onduidelijk. Ook de opstelling van de bestuurder weegt mee. Hij wilde zelf onderhandelen en doorpakken. Hij schrapte na fiscaal advies zelf de aangeboden aandelenoptieregeling, ondanks een waarschuwing van zijn voormalige advocaat. De conclusie is dat bij de begroting van de schade een aandelenoptieregeling als vaste looncomponent buiten beschouwing zal worden gelaten nu het scenario waarin deze regeling zou zijn overeengekomen niet aannemelijk is geworden. De rechtbank acht het aannemelijk dat de bestuurder het aanbod van zijn werkgever, dat voor wat betreft de vertrekregeling ruimhartiger was dan op grond van de Wft is toegestaan, deels had kunnen omzetten in een hoger salaris tijdens de onderhandeling indien hij destijds correct was geïnformeerd. Anders dan bij een aandelenoptieregeling waren nadere uitwerking en langer durende onderhandelingen hiervoor niet noodzakelijk. Of er een grote kans was dat het hem was gelukt een salarisverhoging van € 20.000 uit te onderhandelen is niet zonder meer

aannemelijk geworden. Maar ook met betrekking tot dit onderdeel van de bewijsopdracht geldt dat geen bewijs is geleverd van hoe de andere betrokkenen in de onderhandeling tegenover een dergelijke salarisverhoging stonden omdat geen schriftelijke verklaringen zijn overgelegd en geen getuigen zijn opgeroepen. Bij tussenvonnis is de bestuurder al in de gelegenheid gesteld bewijs te leveren door middel van het horen van getuigen en omdat hij van die mogelijkheid geen gebruik heeft gemaakt, zal de rechtbank hem daartoe niet nogmaals in de gelegenheid stellen. Omdat het bewijs niet is geleverd, zal de rechtbank zelf de schade inschatten aan de hand van het aannemelijkste scenario. De inkomensschade wordt door de rechtbank begroot naar de leer van de kansschade op een bedrag van € 95.666 bruto. Naar het oordeel van de rechtbank gaat de bestuurder er ten onrechte van uit dat het maximale bedrag aan beëindigingsvergoeding dat de werkgever bereid was te betalen aan het einde van het dienstverband, in de hypothetische situatie een-op-een inwisselbaar zou zijn geweest voor een hoger vast salaris aan de voorkant. Voor dit uitgangspunt, dat naar het oordeel van de rechtbank niet aannemelijk is, bestaan geen aanknopingspunten. De verklaring voor recht wordt toegewezen. De bestuurder heeft zijn eis niet schriftelijk gewijzigd van bruto- naar nettobedragen. De rechtbank wijst desgevraagd het netto-equivalent van het bedrag toe, omdat de schade bestaat uit gederfd nettoloon. Moet de bestuurder inkomstenbelasting betalen, dan moeten gedaagden die vergoeden. De buitengerechtelijke kosten worden ten dele toegewezen. Gedaagden worden in de proceskosten veroordeeld.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant
Datum uitspraak: 11-11-2026
ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2026:8176
Zaaknummer: C/01/407853 / HA ZA 24-552
Rechters: J.A. Bik
Advocaten: H.A.A. Voermans en M.J.G. Boender-Lamers
Wetsartikelen: Wtf